

René Heinrichs

Nevím co to, nějak už mi to nechutnalo tak jako předtím

Ztratil jsem veškerou radost ze života. Mělo to rozličné důvody. Dělal jsem si starosti o svou budoucnost. Kromě toho jsem musel bojovat se svou minulostí. Již v dětství a v raném mládí jsem měl zatížení. Byl jsem agresivní a trpěl záchvaty zuřivosti. Vedlo to až tak daleko, že jsem tloukl matku a trhal na sobě oblečení. Rodiče se mnou šli na dětskou psychiatrii, kde jsem se léčil dva roky. Až do svých 16 let jsem se v noci pomočoval a asi půl roku jsem trpěl anorexií.

Zvládl jsem sice zbavit se zatížení, ale duševně jsem to nezpracoval.

V 17 letech jsem se začal učit instalatérem a topenářem. Školu jsem flákal, vyučování pro mne bylo vedlejší. Ve volném čase jsem žil jen pro hřiště a hrál jsem od ráda do večera kopanou. Mé známky na učilišti byly čím dál horší. O víkendu jsem jezdil příležitostně s přáteli na fotbal do Dortmundu. Zpočátku to pro mne bylo ještě docela pěkné trávení volného času, ale měsíc od měsíce výletů přibývalo. Také spotřeba alkoholu, zpočátku ještě přijatelná, byla od jednoho utkání k druhému stále vyšší. To všechno došlo až tak daleko, že jsem měl u BVB perma-

mentku a účastnil jsem se téměř každého zájezdu na zápas. Moje dovolená padla celá na zahraniční mistrovství. Před utkáními jsem se vždycky tak opil, že jsem ze hry obvykle už nic neměl.

Na učilišti to nebylo jiné. Ráno jsem si se spolužáky koupil pivo, které jsme vypili ještě před vyučováním. Také při hodinách jsme dál pili pivo pod lavicemi. Učitelé si toho téměř ani nevšimli. Každopádně nic neříkali. Teď si jistě dovedete představit, jak vyučování vypadalo. Zpívali jsme, dělali samé hlouposti a učitele jsme neustále zlobili. Také o přestávkách jsme pokračovali v pití plnými doušky. Pokud jsem pil alkohol, byl pro mne svět v pořádku. Zmizely veškeré obavy a starosti. Neuvědomoval jsem si ani, kam až jsem se dostal. Považoval jsem za normální stát na ulici s plnou plechovkou piva. Jakmile jsem ale měl opět jasnou hlavu, vrátily se obavy a strach. Když jsem se ráno po některém utkání vzbudil, přísahal jsem si: „Už nikdy alkohol!“ Neustále jsem byl nespokojený sám se sebou a byl jsem stále častěji nemocný, ale jakmile jsem byl opět fit, zase mě to zlávalo a myslel jsem jen na legrácky v podroušeném stavu.

Moje matka a sestra byly už několik let v Kruhu přátel. To jsem sice akceptoval, ale zprvu jsem to skoro ani nevnímal. Jak se časem zvětšovala moje nespokojenost s mým životem, rostla i moje zvědavost, co na tom Brunu Gröningovi je. Je to skutečně pravda? A tak jsem se nechal v říjnu 1996 uvést do jeho učení. Ale nemyslete si, že jsem se docela změnil ze dne na den. Ne tak docela. Ze začátku pokračovalo všechno stejně jako dřív. Teprve po dvou měsících se začal list pomalu obracet. Na učilišti jsem pil piva stále míň a také spotřeba na stadionech se zmenšovala. Nevím co to, ale nějak mi to už nechutnalo tak jako předtím. Už jsem neměl potřebu pít alkohol. Bylo to sice pořád ještě veselé, když tekl alkohol proudem, ale potom to bylo stále horší. Tím jsem ze dne na den stále více odpadal. Často se pak stávalo, že jsem si místo piva koupil Colu.

Na konci fotbalové sezóny jsem již vůbec nepotřeboval alkohol. Můj život dostal opět smysl, neboť bez alkoholu se mi dařilo čím dál lépe. Úzkost zmizela a šlo to se mnou jen nahoru. O letní přestávce jsem se již těšil na příští sezónu, avšak jed-

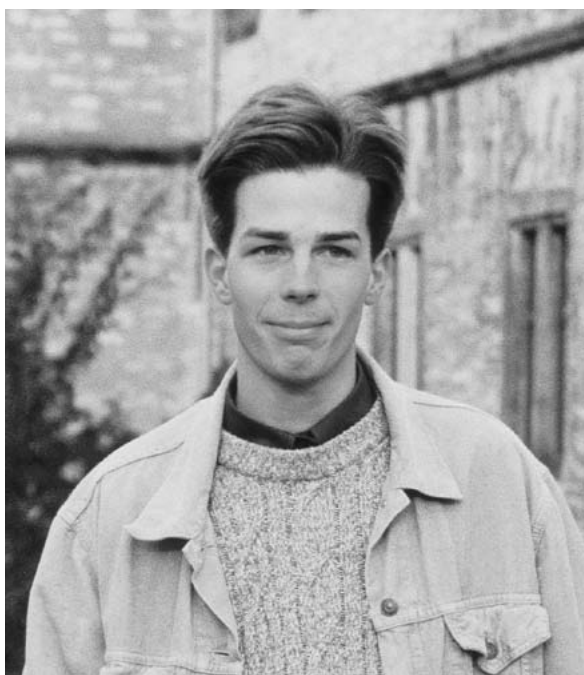
nou ráno jsem se vzbudil s myšlenkou: „Nepojedeš už na žádný zápas.“ Nejprve jsem to vůbec nechtěl vzít na vědomí. Měl jsem obavu, že o něco přijdu. Ale uposlechl jsem tuto myšlenku a ze dne

na den se stalo, že jsem už na žádný zápas nejel. Umíte si to představit?

Můj život se od té doby uspořádal. Je mnohem bohatší. Předtím jsem znal ve dne v noci jenom fotbal.

Nyní mám konečně čas také na něco jiného. Místo toho, abych jel na fotbalový zápas, podnikám s přáteli spoustu různých věcí.

Dnes mě baví žít tady na tomto světě.

Rene
Heinrichs